

تلاش در جهت افزایش پیاده مداری و تعاملات اجتماعی در فضای خیابان در راستای اهداف توسعه شهری پایدار

آیسا حریری احمدی¹، سودا محمدوند فرزانه²، امید عمادی³، سحر جهانبخش⁴

1- دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، گروه شهرسازی، تبریز، ایران (Isa_online2o@yahoo.com)

2- دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، گروه معماری، تبریز، ایران

3- دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، گروه شهرسازی، تبریز، ایران

4- دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، گروه روانشناسی، تبریز، ایران

چکیده

یکی از مهمترین جنبه های شهرسازی نوین طراحی مکان هایی برای آسایش و لذت افراد پیاده می باشد. با توجه به بالاترین مراتب شهرسازی بهترین مکان ها در دنیا، شهر هایی هستند با شبکه ی کامل خیابان های بدون ماشین، که با عنوان شهر های پیاده شناخته می شوند. چنانچه مشاهده می شود امروزه غالب خیابان های کشورمان برای استفاده کنندگان پیاده از این فضاها، محل هایی ناامن، زشت، غیرایمن، ناسالم، غیرانسانی، پر سروصدا و پر دغدغه تبدیل گشته و در بیشتر موارد نقش خیابان ها محدود به تأمین دسترسی سواره شده است. از سوی دیگر برخی از مسائل نظیر، بازسازی تاریخی شهر، احداث خیابان های امن و یا اصلاح ترافیکی خیابان ها، استفاده از فضای سبز در طراحی محله ها و خانه ها نیز دارای اهمیت می باشد. علت اصلی بروز مشکلات فوق این است که به مرور زمان تغییر و تحولاتی در تعریف معنی و طرز استفاده از خیابان پدید آمده و عملکرد فضاها تغییر یافته بدون اینکه در فرم آن تغییری حاصل شده باشد. در نتیجه تمایل استفاده کنندگان پیاده از فضای غالب خیابان های کشور و در نتیجه تعاملات اجتماعی ناشی از آن به شدت کاهش پیدا کرده است. این مقاله بر آن است بر اساس موارد فوق و با روش تحلیلی- توصیفی ضمن شناخت صحیح الگوهای رفتاری با استفاده از فنون و ابزارهای معماری، طراحی و برنامه ریزی شهری به بیان روش هایی در جهت افزایش هرچه بیشتر تعامل اجتماعی در فضای خیابان های امروزی بپردازد و طرح های جدید و الگوهای نوین را ارائه نموده و به بیان نمونه هایی کامل از طرح های پیاده شده در شهرهای مختلف جهان و راهکارهای مناسب در هریک از زمینه ها بپردازد.

واژه های کلیدی: شهرهای پیاده، فضای خیابان، تعامل اجتماعی، پیاده مداری، فضاهای عمومی